

Tro och fromhet av renaste slag i Kina

”Herre, ge mig ett tecken som låter mig förstå om du vill att jag ska åka till Kina,” bad prästen Esteban Aranaz. Just som han kommit ut från kyrkan mötte han en österländsk nunna som hälsade honom: ”God dag, Fader: Var vänlig, be för mitt land: Kina.”

2009-04-30

I en by i det inre av Kina, norr om Peking, ger en spansk präst lektioner

i teologi i en gammal glassfabrik.
Klockan är två på natten.

Eleverna är mycket glada att få
lyssna till hans lektioner i Kyrkans
katekes, för de vet att under lång tid
framöver kommer de inte att få höra
något liknande.

När sammankomsten är slut
återvänder var och en hem, och
följande dag ska de gå till sitt arbete
som alltid. Bara dessa och en
handfull troende vet, att de är
seminarister i Kinas förföljda kyrka.
För sin del, ska Esteban Aranaz,
läraren, ta sin gitarr igen och
fortsätta att "besöka landet" som
"musiker".

Under sin rundresa genom Kina
väntar honom många "konserter":
lektioner för seminarister, andliga
övningar för systrar, Mässor för små
församlingar, besök hos präster...
"Nästan alltid på natten, när polisen

är mindre vaksam. Rädd? Konstigt nog inte, jag har aldrig varit rädd.”

Esteban Aranaz är stiftspräst tillhörande Prästsällskapet av det Heliga Korset, ett sällskap som grundades av den helige Josemaría Escrivá, och som är knutet till Opus Dei.

Under sex år har han bott i Taiwan och ofta rest till Kina. Nu återvänder han till Spanien för att bli rektor för prästseminariet i stiftet Tarazona som han tillhör.

Hur kom det sig att ni hamnade i Taiwan från Tarazona?

Herren ingav mig det litet i sänder. Vi fick nyheter från en nunna från vårt stift som bodde i ett kloster med klausur i Taiwan, och det stod klart att många människor där borta ännu inte känner Kristus...

Vid jultiden 1999 inbjöd jag en ung kines, en vän till mig, till min församling. Hans situation i Spanien ur laglig och arbetsmässig synpunkt tillhörde inte de bästa. Yan var inte kristen, men hans uppriktiga och generösa karaktär stärkte vår vänskap.

På julafton var vi i kyrkan, och han hjälpte mig att göra i ordning några saker till Midnattsmässan. Så fort min vän såg bilden på Jesusbarnet, sa han att det Barnet "kom honom att tänka på" tre ting: *Det första, han kommer från himlen, han är inte som vi; det andra, eftersom han är liten, har han en Mor som älskar honom mycket; det tredje, hans armar är öppna, för han älskar oss alla.*

Jag hade funderat länge på hur jag skulle förklara julens betydelse för honom, men det behövdes inte. Hans ord gjorde stort intryck på mig genom sin enkelhet och sitt djup, och

jag tänkte. ”Så många i Kina som inte känner dig, Jesus!”. Från den stunden föddes i mitt hjärta en stor önskan att resa till Kina.

Jag började tänka på det på allvar, när Johannes Paulus II år 2000 inbjöd oss att vara djärva i apostolatet. ”Duc in altum! Ro ut på djupt vatten!”, sa han. Denna fras ekade ständigt i mitt huvud. En annan påstötning fick jag också genom det brev som Opus Deis Prelat skrev med anledning av det andra årtusendet, där han uppmuntrade sina söner till ”djärvare apostoliska mål”.

Men ni var redan präst...

Ja, men jag visste att det inte räckte. Jag var tvungen att besluta mig.

Under en resa till Rom gick jag och bad framför en relik av den helige Francisco Xavier, ett helgon som lämnade allt för att bege sig till

Asien. Där bad jag Herren: ”Ge mig ett tydligt tecken som låter mig förstå om du vill att jag ska åka till Kina. Det är inte något lätt beslut.”

Just som jag kommit ur från kyrkan, redan på gatan, kom en orientalisk nunna mot mig, och sedan hon hade hälsat på mig, sa hon: ”Var vänlig, be för mitt land, Kina.”

”Syster vet inte hur mycket,” svarade jag henne häpen. Det var det tecken som jag väntade på, jag kunde inte dra mig ur.

När jag talade om det för min biskop, stödde han mig utan reservation: ”Jag kan inte dra mig undan från en tjänst som kommer att gagna den universella kyrkan,” sade han till mig. Jag ska alltid vara tacksam mot honom.

Hur var det i början?

Svårt, javisst. Under två år inskränkte sig min dag till att fira Mässan, studera kinesiska och uppfylla mina andliga åligganden, som rosenkransen och den inre bönen. Jag fick stort utbyte av Mässan, för då förstod jag, att den var den värdefullaste stunden på dagen. Då jag inte kunde göra annat bad jag, och jag bad för det folk som jag ännu inte kunde kommunicera med.

Led ni mycket av ensamheten?

Nej, jag kände mig aldrig ensam. Som präst i Prästsällskapet av det Heliga Korset gick jag till Opus Deis center i Taipei för att få utbildning och andlig ledning. Där fann jag krafter för att inte tappa modet. Också bönerna från min familj och många vänner var en säkerhet för mig som gav mig stort inre mod.

Slutligen, efter två år, anförtrrodde ärkebiskopen i Taipei mig en

församling på 120 personer: *Vår Fru av den Mirakulösa Medaljen* (en andaktsform som den helige Josemaría tyckte mycket om). Vem ska jag hjälpa?” frågade jag honom. ”Ni kommer att vara den ende församlingsprästen,” sa han mig. Det var en stor glädje.

De första predikningarna på kinesiska var rena katastrofen! Men Gud vare tack, församlingsmedlemmarna var mycket förstående och hjälpte mig mycket.

Hurdan är invånarnas tro i Taiwan?

Man måste känna till att i Taiwan, ett land med 23 miljoner invånare, är endast 1 % av befolkningen katolsk. Men de är mycket stolta, de har en stark känsla av att tillhöra Kyrkan.

Under dessa år fick jag 32 konvertiter. Jag minns med särskild

värme en man som diagnostiserades med cancer när han var 58 år. Hans familj var katolsk, men han hade alltid förblivit hedning. De kallade på mig för att jag skulle åka till sjukhuset: "Vill han låta döpa sig?" Jag minns att jag frågade honom om trons sanningar – "Tror du på Gud Fadern ...?" Tror du på Gud Sonen...? – och han svarade med kraft och fattade tag i mitt krucifix: "Ja, jag tror!" När jag gjorde mig redo för att gå, bad han att få korset: "Endast detta tröstar mig," sa han. Han dog kort tid därefter i stor frid.

På mina resor för att besöka de sjuka mindes jag alltid den helige Josemaría, hur han förberedde grundandet av Opus Dei medan han tröstade de döende i Madrid. Jag känner alla sjukhus i Taipei! I dem har jag meddelat de sjukas smörjelse, dopet och till och med någon vigsel!

Hur ska man förklara tron för den som inte tror?

I allmänhet har Taiwans invånare stor respekt för tron, och därför är det möjligt att visa den. Sedan tre år organiserar vi Corpus Christi-processionen genom stadens mest centrala gator. Församlingsborna lägger riskorn i olika färger och mönster på marken längs vägen som en matta för prästen som bär monstransen. Det är ett tillfälle att förklara Eukaristin.

En dag nära Jul fick jag en idé att placera en julkrubba på en offentlig plats. Denna tradition är ett tillfälle att tala om Kristus. Intill församlingen ligger en av landets betydelsefullaste banker. Vid ingången till skyskrapan öppnar sig en liten trädgård: det var den perfekta platsen. Jag bad två medlemmar i församlingen att följa med mig för att tala med en chef.

Innan vi gick in bad vi ett Ave Maria för att allt skulle gå bra. Det var den 12 december, festdagen för Vår Fru av Guadalupe.

Vi inte bara lyckades tala med den ansvarige, utan han gav oss omedelbart tillstånd och dessutom betalade han alla utlägg som skulle höra till!

De var mycket förvånade över en tradition av det slaget. Från den dagen ställs krubban upp varje år på samma plats, och det är en fantastisk katekesundervisning.

Men er ursprungliga avsikt var att resa till Kina...

Och jag reste dit! När jag lärt mig kinesiska tillräckligt bra, tog jag kontakt med några församlingar som tillhör den förföljda eller "underjordiska" Kyrkan, och jag reste dit och hälsade på hos dem. Jag

lyckades också besöka kristna som bor norr om Kinesiska Muren.

Sedan jag lärt känna dem, kan jag säga att jag inte sett någon renare tro än dessa förföljda katolikerna i Kina. Det är en tro som renats av Korset, av lidandet. De har lärt mig mycket. Till exempel, när vi firade Eukaristin i gryningen i ett hus, blev jag rörd av andakten hos dessa människor. För dem är Mässan verkligen en skatt.

En biskop som hade suttit i fängelse och som då var i husarrest, sa till mig: ”Tre ting ligger på mitt hjärta för att Kyrkan ska kunna spridas i Kina: att våra präster inte är rädda, att de är trogna, och att de utbildar sig grundligt. Resten kan man klara av.”

Denne biskop har grundat och leder ett hem för föräldralösa barn med 72 handikappade och sjuka barn som han efter hand har samlat ihop på

gatorna. Han och i allmänhet de präster som finns i Kina är heroiska.

Hur kan man hjälpa Kyrkan i Kina?

Med bön.

Ja, det är klart.

Men det räcker inte att be för Kyrkan; man måste också be för landets myndighetspersoner, att de omvänder sig.

Dessutom kan man ekonomiskt hjälpa till med utbildningen av kinesiska präster som kommer till Europa. Jag är med i stiftelsen "Guan Ming" (Klarhet), som delar ut böcker till de hemliga, "underjordiska" seminarierna. Nyligen kunde vi skicka en kopia av den första översättningen till kinesiska av den helige Tomas kompletta verk, *Summa Theologica*, och annat material.

Och nu?

Biskopen i mitt ursprungliga stift i Spanien har inrättat ett seminarium och utnämnt mig till rektor. På så sätt återvänder jag till Tarazona och fortsätter tjäna Kyrkan. Jag lämnar Kina, men mitt hjärta är kvar där borta.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/tro-och-fromhet-av-renaste-slag-
i-kina/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/tro-och-fromhet-av-renaste-slag-i-kina/) (2025-08-15)